

بسم الله الرحمن الرحيم

پیاده روید تا بمیرید

دولت الجزایر 13 هزار پناهجو را در بیابان‌های این کشور رها کرد

(ترجمه)

خبر

در 14 ماه گذشته بیش از 13 هزار پناهجوی آفریقایی از سوی دولت الجزایر به بیابان‌ها رانده شده اند. در میان پناهجویان کودکان و زنان حامله نیز دیده شده است که بدون آب و غذا به اجبار و با پای پیاده در زیر آفتاب سوزان رها شده و در معرض شلیک اسلحه نیروهای الجزایری قرار گرفته که در اثر آن قرار بعضی گزارشات، یک تعدادشان جان‌های خویش را نیز از دست دادند. آن‌ها در حالی در این صحرا آواره شدند که دمای هوا در این نقطه به بیش از 48 درجه سانتی‌گراد رسیده بود. درین میان تنها کسانی که خوش‌چانس بودند و توانستند که با پیاده‌روی با فاصله 15 کیلومتری خود را به مرز نایجیریا برسانند، اما بقیه در آن‌جا سرگردان بوده و منتظر گروه‌های نجات سازمان ملل هستند. (منبع: Aljazeera.com)

تبصره

رفتار ناپسند و غیرانسانی دولت الجزایر، همانند موقف بادارش، دولت استعماری فرانسه، در قبال مهاجرین بوده که بیشترین خشونت را در تشدید بحران پناهجویان جهان داشته است. این در قوانین دولت الجزایر مدون است که افراد بی‌گناهی که تحت ظلم و ستم زیاد؛ از جمله قاچاق تجارت سیکس و قاچاق اعضای بدن قرار دارند، باید به آن‌ها رسیده‌گی شده و از بند رها شوند؛

اما این وضعیت غیرقابل تحمل، نمونه‌ای از شکست ساختار نهادهای لیبرال دموکرات؛ مانند: سازمان ملل بوده که حتی کوچک‌ترین مسئولیت‌پذیری بخاطر حمایت از قوانین بشردوستانه‌ای که آن‌ها به شکل ریاکارانه مدعی آن اند، نکرده است.

الجزایر نمونه‌ای از یک رژیم دست‌نشانده غرب است که حتی نمی‌تواند از ارزش‌های شایسته انسانی، به‌ویژه ارزش‌های اسلامی محافظت کند، که این بیانگر وفاداری این دولت به باداران غربی‌اش می‌باشد. اما متأسفانه چنین عملکردها از کشوری سر می‌زند که در گذشته، مهد فقها و نهادهای علمی اسلامی بوده است. منجیث یک مسلمان، ما باید از چنین حالات و نظیر آن؛ مانند موقف ظالمانه عربستان سعودی علیه کشور یمن و سیاست‌های بی‌ثبات اردوغان نسبت به مقررات اتحادیه اروپا در مورد پناهجویان، خشمگین شویم.

تا زمانی که ما مسلمانان نتوانیم علیه حکام خائن سرزمین‌های اسلامی متحد شویم و صدای خویش را در مقابل ظلم و بی‌عدالتی‌ها بلند نکنیم و منشأ ضعف و عدم وحدت امت مسلمه را که عبارت از دوری جستن آن‌ها از احکام شرعی می‌باشد، در نیابیم، وضعیت و حالت‌مان همین قسم پست و ذلیل خواهد ماند. چنانچه الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿لَهُ مَعْقَبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ﴾

[رعد: 11]

ترجمه: برای هرکس پاسبان‌ها از پیش رو و پشت سر برگماشته شده که به امر الله (سبحانه و تعالی) او را نگهداری کنند. او (سبحانه و تعالی) حال هیچ قومی را دگرگون نخواهد کرد تا زمانی که خود آن قوم حال‌شان را تغییر دهند (و از نیکی به بدی شتابند) و هرگاه الله (سبحانه و تعالی) اراده کند که قومی را (به بدی اعمال‌شان) عقاب کند، هیچ راه دفاعی نباشد و برای آنان هیچ کس را جز الله (سبحانه و تعالی) یارای آن‌ها که آن بلا بگرداند، نیست.

نویسنده: ملیحه حسن

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

20 شوال 1439 هـ.ق

4 جولای 2018 م